nerve i ham sitret. Hvem gav vandet slik en forfærdelig magt? Var det Gud?

Maanens skin blev mattere og mattere. Fossens dur hørtes fjernere og fjernere, indtil den tilslut døde hen. Morgenen begyndte at gjøre sit indtog. Mot øst skimtedes solens gulhete rand. Langsomt og majestætisk gjorde den sit optog. Den var sig sit dagsverk bevisst. Den trætte vandrer saa spørgende paa den. Hvem hadde bestemt dens kurs? Var det Gud?

Det blev igjen aften. Et litet ensomt lys paa vidden vinket den dødstrætte vandrer til sig. Med møie slæpte han sig op til den lille hytte hvorfra skinnet kom. Døren stod aapen, og han gik ind. En lystig ild brandt paa gruen. Et raadt tilhugget bord, en kubbe som stol og borte ved den ene væg en bunke med skind der tjente som seng, utgjorde hele bohavet. Der var intet levende i stuen. Vandreren slæpte sig her til sengen, la sig ned og sovnet ind.

En kort stund efter hørtes ulet av en gjøende hund. Saa kom en staut skikkelse med lange hvite lokker nedover skuldrene tilsyne. Ved siden av ham gik en stor hund. De kom op til stuen og gik ind. Hunden stod som om den vilde kaste sig over den fremmede; men paa et bydende rop fra sin herre gik den sagte knurrende hen i en krok og la sig. Stuens eier slængte ned en raabuk han bar paa ryggen, skar en god stek av det venstre baklaar og begyndte forsigtig, for ikke at vække den sovende, at berede sit aftensmaaltid. Da det simple aftensmaaltid var færdig, satte han sig hen til bordet, bøide sit hode et øieblik, og tok saa fat paa maten.

Den fremmede sov; men hans aandedræt var uregelmæssig og tungt. Den gamle satte sig hen til sengen. Han saa paa den sovende og rystet paa hodet. "Hm, hm," mumlet han, "her faar jeg nok selskap for en tid." Den fremmede hadde feber. I to dage laa han og fantaserte. Den gamle pleiet ham trolig. Gang paa gang under de vildeste anfald, da han vilde reise sig og springe ut, maatte den gamle med magt holde ham tilbake. Underlige ord talte han i sine fantasier. Og den gamle med forstaaelsesfuld mine nikket og sa: "Saa det var allikevel som jeg trodde."

Omsider forlot feberen ham, og han blev stille. Først var han likegyldig for sine omgivelser. Han følte bare saa usigelig træt. Men eftersom kræfterne tiltok kom ogsaa livsinteressen. Han undret sig paa hvad slags mand den gamle dog var, som med slik omhu tok sig av en fremmed. Den gamle saa hans spørgende øiekast og gik hen og satte sig ved sengen. "Du undres vist paa," begyndte han, "hvorfor jeg bor alene her paa vidden." Den fremmede svarte ikke, bare saa paa ham.